

Sneeuw

Tot op de huid

Christiaan Bakker

De witte brokken gestold water dwarrelen uit de lucht en landen op mijn neus. De huid van mijn gelaat krijgt ook bij dit soort weersomstandigheden als eerste de ervaring: koud en nat.

Ik volg het spoor van voorgangers in de richting van mijn inmiddels witte auto. Ingesneeuwd. Ik krab mijn handen koud en de ruiten schoon. Het avondspreekuur zit erop en ik wil instappen, als ik een mevrouw uit een passerende auto hoor roepen. Ik kan het niet goed verstaan en als de auto stilhoudt, zie ik mevrouw Terpstra zitten.

Mevrouw Terpstra, die ik zojuist als laatste patiënt heb gezien op het spreekuur. Ze heeft het uitgebreid met mijn assistente voorgesproken en daarna heb ik het voorrecht. Een

84-jarige dame die bruist van het leven, wat direct is terug te zien in de twinkeling in de ogen en de enthousiaste levendige spraak met haar op de cadans van het geluid dansende handen.

Ik loop de kamer binnen en ze start gelijk: „Dokter, u gelooft het niet, maar bij mij sneeuwt het al een paar weken.” Ik kijk haar verwonderd aan, zeker omdat haar achternaam niet direct Zwitsers klinkt. „Ja, en de huisdokter heeft wel een shampoo gegeven, maar dat heeft geen weersverandering gegeven.”

Met in mijn achterhoofd de eerder ingewonnen informatie uit de verwijzing en het voorgesprek van mijn assistent (veel schilfers en jeuk op het hoofd sinds een aantal weken), richt ik mij glimlachend op

haar kruin. Ik werp een blik en zie witte en gele stevige schilfers vastgeklonterd aan de basis van de haren. Inderdaad, qua hoeveelheid lawinegevaar categorie vijf!

De schilfers zitten zo vastgekoekt aan de haren, dat je alles mee uittrekt bij het verwijderen ervan. Verder zie ik heel veel gerstekorrelachtige schilfertjes. Het is druk op het hoofd! De schilfers vechten om de beste plek. „Dit is pityriasis amiantacea, een onschuldig vastgeklonterde uiting van hoofdroos”, zeg ik.

Ik leg haar uit dat de schilfers ontstaan omdat de huidlagen zich te snel delen. De muur wordt te snel opgebouwd en er ontstaat een woekering aan de bovenste laag die allemaal tegelijk van het muurtje vallen: schilfers. Vervolgens doet de talgklier ook extra zijn best en zorgt voor een overdaad aan talg, die als een soort lijm de schilfers laat plakken.

De oorzaak hiervan weten we

Dit is pityriasis amiantacea, een onschuldig vastgeklonterde uiting van hoofdroos

niet, maar ligt mogelijk in aanleg. We weten ook dat er een onschuldige gist (de broer van schimmel) op ieders huid bivakkeert en zich in zo'n plakkerige omgeving thuisvoelt. Hij leeft van bepaalde vetten in het talg. Andere talg-rommel laat hij links of rechts liggen en de ge-

dachte is dat deze onbalans de huid vervolgens weer irriteert.

De eerder zo levendige dame voor mij zit nu geheel in rust en staart mij bedenkelijk aan, dan weer lachend. „Ik vond al dat ik afgelopen tijd veel aan mijn hoofd had, maar met dit erbij wordt het wel heel veel. Wat nu?” We zetten in op ontschilferen en een gistdodend middel, waarmee het snel beter zal gaan.

Buiten zakt het autoraam als een toneelgordijn verder omlaag. De twinkeling verschijnt weer en met een brede grijns zegt ze: „Nou, de aardbol heeft ook zo'n kuurtje van u nodig, dokter!”

Terwijl ik nog zoek naar een gevat antwoord, is de auto al opgetrokken en verdwijnt die onder de slagboom de nacht in. Naast sneeuw vandaag ook een (leuke) wervelwind!

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe